Super-Jucăriile durează toată vara
Brian Wilson Aldiss

I

În grădina doamnei Swinton era întotdeauna vara. Minunaţii migdali stăteau acolo veşnic înfrunziţi. Monica Swinton a cules un trandafir galben ca şofranul şi i l-a arătat lui David.

„Nu-i aşa că e minunat?” a spus ea.

David s-a uitat în sus la ea şi a scrâşnit din dinţi fără să-i răspundă. Apucând floarea, a fugit cu ea prin iarbă şi a dispărut după coteţ unde cositoarea se ploconea, gata să tundă sau să măture sau să se rostogolească când momentul dicta. Stătea singură pe poteca impecabilă din pietriş artificial.

A încercat să-l iubească.

Când s-a hotărât să-l urmeze pe băiat, l-a găsit în curte ţinând trandafirul în piscină. Stătea în piscină captivat, încă purtând sandalele.

„David, dragule, trebuie să fii atât de îngrozitor? Intră imediat şi schimbă-ţi pantofii şi şosetele”.

A mers cu ea în casă fără să protesteze, capul lui întunecat legănându-se la nivelul taliei ei. La vârsta de trei ani, nu arăta niciun fel de frică pentru uscătorul ultrasonic din bucătărie. Dar înainte ca mama lui să ia o pereche de papuci, s-a strecurat de acolo şi a dispărut în liniştea casei.

Îl caută probabil pe Teddy.

Monica Swinton, douăzeci şi nouă de ani, cu un corp graţios şi ochi jucăuşi, a mers şi a stat în camera de zi, aranjându-şi crenguţele cu gust. La început stătea şi se gândea; în curând doar stătea. Timpul aştepta şi se mişca cu o încetineală maniacă rezervată pentru copii, nebuni şi soţiile ale căror soţi sunt plecaţi să îmbunătăţească lumea. Aproape din reflex s-a întins şi a schimbat frecvenţa ferestrelor. Grădina a dispărut; în locul ei, centrul oraşului s-a înălţat spre mâna ei stânga, plin de oameni înghesuiţi, dirijabili, şi clădiri (dar a lăsat sonorul încet). A rămas singură. O lume suprapopulată este locul ideal în care să fii singur.

II

Directorii de la Synthank luau un prânz enorm pentru a celebra lansarea noului lor produs. Mulţi dintre ei purtau feţe-măşti din plastic, populare în acele timpuri. Toţi erau de o supleţe elegantă în ciuda mâncărurilor şi băuturilor copioase pe care le hăpăiau. Soţiile lor erau de o supleţe elegantă, în ciuda mâncărurilor şi băuturilor pe care şi ele le hăpăiau. O generaţie timpurie şi mai puţin sofisticată i-ar fi considerat oameni frumoşi, deosebiţi de tot ce au văzut.

Henry Swinton, director administrativ la Synthank, era gata să ţină un discurs.

Super-Toys Last All Summer Long
Brian Wilson Aldiss

I

In Mrs. Swinton's garden, it was always summer. The lovely almond trees stood about it in perpetual leaf. Monica Swinton plucked a saffron-colored rose and showed it to David.

"Isn't it lovely?" she said.

David looked up at her and grinned without replying. Seizing the flower, he ran with it across the lawn and disappeared behind the kennel where the mowervator crouched, ready to cut or sweep or roll when the moment dictated. She stood alone on her impeccable plastic gravel path.

She had tried to love him.

When she made up her mind to follow the boy, she found him in the courtyard floating the rose in his paddling pool. He stood in the pool engrossed, still wearing his sandals.

"David, darling, do you have to be so awful? Come in at once and change your shoes and socks."

He went with her without protest into the house, his dark head bobbing at the level of her waist. At the age of three, he showed no fear of the ultrasonic dryer in the kitchen. But before his mother could reach for a pair of slippers, he wriggled away and was gone into the silence of the house.

He would probably be looking for Teddy.

Monica Swinton, twenty-nine, of graceful shape and lambent eye, went and sat in her living room, arranging her limbs with taste. She began by sitting and thinking; soon she was just sitting. Time waited on her shoulder with the maniac slowth it reserves for children, the insane, and wives whose husbands are away improving the world. Almost by reflex, she reached out and changed the wavelength of her windows. The garden faded; in its place, the city center rose by her left hand, full of crowding people, blowboats, and buildings (but she kept the sound down). She remained alone. An overcrowded world is the ideal place in which to be lonely.

*

The directors of Synthank were eating an enormous luncheon to celebrate the launching of their new product. Some of them wore the plastic face-masks popular at the time. All were elegantly slender, despite the rich food and drink they were putting away. Their wives were elegantly slender, despite the food and drink they too were putting away. An earlier and less sophisticated generation would have regarded them as beautiful people, apart from their eyes.

Henry Swinton, Managing Director of Synthank, was about to make a speech.

"I'm sorry your wife couldn't be with us to hear you," his neighbor said.

"Monica prefers to stay at home thinking beautiful

„Îmi pare rău că soţia ta n-a putut să ni se alăture pentru a te auzi”, a apus vecinul lui.

„Monica preferă să stea acasă, să aibă gânduri frumoase”, a spus Swinton, păstrându-şi zâmbetul.

„Este de aşteptat ca o femeie atât de frumoasă să aibă gânduri frumoase”, a spus vecinul.

Ia-ţi gândul de la soţia mea, nenorocitule, gândi Swinton încă zâmbind.

S-a ridicat să ţină discursul printre aplauze.

După câteva glume, a spus, „Ziua aceasta este marcată de o mare realizare pentru companie. Sunt aproape zece ani de când am scos pe piaţa mondială prima formă de viaţă sintetică. Cu toţii ştiţi ce succes au avut, în special dinozaurul în miniatura. Dar niciunul nu a avut inteligenta”.

„Pare un paradox ca în aceste zile şi timpuri putem crea viaţă dar nu inteligenta. Prima noastră linie de succes, banda Crosswell, se vinde cel mai bine, şi este cea mai stupida dintre toate”. Toată lumea a ras.

„Deşi trei pătrimi din lumea super aglomerata flămânzeşte, noi suntem norocoşi să avem mai mult decât ne trebuie, mulţumită controlului populaţiei. Obezitatea este problema noastră, nu malnutriţia. Presupun că nu e nimeni la masa aceasta care să nu aibă un Crosswell, muncind în intestinul subţire, un parazit perfect sigur (vierme banda) care îi da gazdei posibilitatea de a mânca cu până la 50% mai mult şi totuşi să-şi păstreze silueta. Nu-i aşa?” Acorduri generale date din cap.

„Mini-dinozaurii noştri sunt aproape la fel de stupizi. Astăzi, lansam o formă de viaţă sintetica inteligenta – un servitor în mărime naturală”.

„Nu numai că este inteligent, dar are o cantitate controlata de inteligenta. Noi credem că oamenilor le-ar fi teama sa se afle în preajma unui creier uman. Servitorul nostru are un computer micuţ în interiorul craniului”.

„Au existat pe piaţa mecanisme cu mini-computere în loc de creier – lucruri plastice fata viaţa, super-jucării – dar am descoperit în sfârşit o metodă pentru a conecta circuitele computerului la un trup sintetic”.

III

David stătea lângă fereastra lata din camera lui, luptându-se cu hârtia şi creionul. Într-un final, s-a oprit din scris şi a început să rostogolească creionul în sus şi în jos pe panta biroului.

„Teddy!” a spus el.

Teddy stătea pe pat sprijinit de perete, sub o carte cu poze mişcătoare şi un soldat uriaş din plastic. Structura cuvântului din vocea stăpânului l-

thoughts," said Swinton, maintaining a smile.

"One would expect such a beautiful woman to have beautiful thoughts," said the neighbor.

Take your mind off my wife, you bastard, thought Swinton, still smiling.

He rose to make his speech amid applause.

After a couple of jokes, he said, "Today marks a real breakthrough for the company. It is now almost ten years since we put our first synthetic life-forms on the world market. You all know what a success they have been, particularly the miniature dinosaurs. But none of them had intelligence.

"It seems like a paradox that in this day and age we can create life but not intelligence. Our first selling line, the Crosswell Tape, sells best of all, and is the most stupid of all." Everyone laughed.

"Though three-quarters of the overcrowded world are starving, we are lucky here to have more than enough, thanks to population control. Obesity's our problem, not malnutrition. I guess there's nobody round this table who doesn't have a Crosswell working for him in the small intestine, a perfectly safe parasite tape-worm that enables its host to eat up to fifty percent more food and still keep his or her figure. Right?" General nods of agreement.

"Our miniature dinosaurs are almost equally stupid. Today, we launch an intelligent synthetic life-form -- a full-size serving-man.

"Not only does he have intelligence, he has a controlled amount of intelligence. We believe people would be afraid of a being with a human brain. Our serving-man has a small computer in his cranium.

"There have been mechanicals on the market with mini-computers for brains -- plastic things without life, super-toys -- but we have at last found a way to link computer circuitry with synthetic flesh."

*

David sat by the long window of his nursery, wrestling with paper and pencil. Finally, he stopped writing and began to roll the pencil up and down the slope of the desk-lid.

"Teddy!" he said.

Teddy lay on the bed against the wall, under a book with moving pictures and a giant plastic soldier. The speech-pattern of his master's voice activated him and he sat up.

"Teddy, I can't think what to say!"

Climbing off the bed, the bear walked stiffly over to cling to the boy's leg. David lifted him and set him on the desk.

"What have you said so far?"

"I've said --" He picked up his letter and stared hard at it. "I've said, 'Dear Mummy, I hope you're well just now. I love you....'"

There was a long silence, until the bear said, "That sounds fine. Go downstairs and give it to her."

a activat şi s-a ridicat.

„Teddy, nu ştiu ce să spun”.

Coborând din pat, ursul a mers ţeapăn până acolo şi s-a prins de piciorul băiatului. David l-a ridicat şi l-a aşezat pe birou.

„Ce ai spus până acum?”

„Am spus – „a ridicat scrisoarea şi a privit-o intens. „Am spus, Dragă Mami, sper că eşti bine acum. Te iubesc…”

A urmat o tăcere lunga pana când ursul a spus, „Suna bine. Du-te jos şi dă-i-o”.

Încă o tăcere lungă.

„Nu este tocmai bine. Nu va înţelege”.

În interiorul ursului, un computer mic lucra în programul posibilităţilor. „De ce nu o scrii din nou colorat?”

Când David nu a răspuns, ursul a repetat sugestia. „De ce nu o scrii din nou colorat?”

David se holba pe fereastră. „Teddy, ştii la ce mă gândesc? Cum deosevesti lucrurile reale de cele care nu sunt reale?”

Ursul a combinat alternativele. „Lucrurile reale sunt bune”.

„Ma întreb dacă timpul este bun.

Nu cred că lui Mami îi place timpul prea mult. Zilele trecute, multe zile în urmă, spunea ca timpul trece pe lângă ea. Timpul este real Teddy?”

„Ceasurile arată timpul. Ceasurile sunt reale. Mami are ceasuri, înseamnă ca le place. Are un ceas la încheietura, lângă cadran”.

David se uita să deseneze un avion uriaş pe spatele scrisorii. „Tu şi cu mine suntem reali Teddy, nu-i aşa?”

Ochii ursului l-au privit pe băiat fără şovăială. „Tu şi cu mine suntem reali David”. Se specializase în consolare.

Monica mergea încet prin casa. Era aproape timpul pentru posta de după-amiază să vină prin cablu. A apăsat numărul oficiului poştal pe cadranul de la încheietura, dar nimic nu a apărut. Încă câteva minute.

Putea să-şi ia pictura. Sau îşi putea suna prietenii. Sau putea aştepta ca Henry să vină acasă. Sau putea merge sus să se joace cu David…

A ieşit în hol şi a mers la marginea scărilor.

„David!”

Niciun răspuns. A mai strigat o dată şi o a treia oară.

„Teddy!” a strigat într-un ton mai ascuţit.

„Da Mami!” După un moment de pauza, capul blamos şi auriu al lui Teddy a apărut în capul scărilor.

„David este în camera lui Teddy?”

„David s-a dus în grădina Mami”.

„Vino jos Teddy!”

Another long silence.
"It isn't quite right. She won't understand."
Inside the bear, a small computer worked through its program of possibilities. "Why not do it again in crayon?"
When David did not answer, the bear repeated his suggestion. "Why not do it again in crayon?"
David was staring out of the window. "Teddy, you know what I was thinking? How do you tell what are real things from what aren't real things?"
The bear shuffled its alternatives. "Real things are good."
"I wonder if time is good. I don't think Mummy likes time very much. The other day, lots of days ago, she said that time went by her. Is time real, Teddy?"
"Clocks tell the time. Clocks are real. Mummy has clocks so she must like them. She has a clock on her wrist next to her dial."
David started to draw a jumbo jet on the back of his letter. "You and I are real, Teddy, aren't we?"
The bear's eyes regarded the boy unflinchingly. "You and I are real David." It specialized in comfort.
*
Monica walked slowly about the house. It was almost time for the afternoon post to come over the wire. She punched the Post Office number on the dial on her wrist, but nothing came through. A few minutes more. She could take up her painting. Or she could dial her friends. Or she could wait till Henry came home. Or she could go up and play with David....
She walked out into the hall and to the bottom of the stairs.
"David!"
No answer. She called again and a third time.
"Teddy!" she called, in sharper tones.
"Yes, Mummy!" After a moment's pause, Teddy's head of golden fur appeared at the top of the stairs.
"Is David in his room,Teddy?"
"David went into the garden, Mummy."
"Come down here, Teddy!"
She stood impassively, watching the little furry figure as it climbed down from step to step on its stubby limbs. When it reached the bottom, she picked it up and carried it into the living room. It lay unmoving in her arms, staring up at her. She could feel just the slightest vibration from its motor.
"Stand there, Teddy. I want to talk to you." She set him down on a tabletop, and he stood as she requested, arms set forward and open in the eternal gesture of embrace.
"Teddy, did David tell you to tell me he had gone into the garden?"
The circuits of the bear's brain were too simple for artifice. "Yes, Mummy."
"So you lied to me."
"Yes. Mummy."

A stat impasiva, privind figura micuţă şi blănoasa coborând treapta cu treapta pe membrele scurte şi îndesate. Când a ajuns jos, l-a ridicat şi l-a adus în camera de zi. Stătea nemişcat în braţele ei, privind în sus la ea. Putea simţi chiar şi cea mai mică vibraţie a motorului.

„Stai acolo Teddy. Vreau să vorbesc cu tine”. L-a aşezat pe o măsuţă iar el a rămas precum i-a cerut, cu braţele înainte şi deschise în eternul gest al îmbrăţişării.

„David ţi-a spus să-mi spui ca a plecat în grădina Teddy?”

Circuitele creierului ursului erau prea simple pentru artificii „Da Mami”.

„Deci m-ai minţit”.

„Da Mami”.

„Încetează să-mi mai spui Mami! De ce mă evita David? Nu-i este teama de mine, nu-i aşa?”

„Nu. Te iubeşte”.

„De ce nu putem comunica?”

„David este sus”.

Răspunsul lui a încremenit-o. De ce să piardă timpul vorbind cu aceasta maşină? De ce să nu meargă pur şi simplu sus şi să-l strângă pe David în braţe, să vorbească cu el, aşa cum o mamă iubitoare ar face cu un fiu care o iubeşte? A auzit greutatea apăsătoare a liniştii din casă, cu o calitate diferita de tăcere răsfrângându-se în fiecare camera. La etajul superior, ceva se mişcă foarte încet. David, încercând să se ascundă de ea.

IV

Se apropia de finalul discursului acum. Oaspeţii erau atenţi; la fel era şi presa, aliniata pe doi pereţi sân încăperea banchetului, înregistrând cuvintele lui Henry şi ocazional fotografiindu-l.

„Servitorul nostru va fi, în multe sensuri, un produs al computerului. Fără computere, nu am fi reuşit niciodată să lucrăm cu biochimicele sofisticate care merg în trupul sintetic. Servitorul va fi de asemenea o extensie a computerului – deoarece va avea un computer în propriul cap, un computer microminiaturizat, capabil să se descurce în aproape orice situaţie pe care ar putea-o întâlni în casă. Cu rezervaţii, bine-nţeles”. S-a ras aici; mulţi dintre cei prezenţi cunoşteau despre debaterea încinsă care a cuprins comitetul de conducere de la Synthank înainte ca decizia de a-l lăsa pe servitor neutru în uniforma lui fără cusur să fie luata.

„În ciuda tuturor triumfurilor civilizaţiei noastre – da, şi de asemenea în ciuda problemelor suprapopulării – este trist când reflectam cate milioane de oameni suferă din cauza singurătăţii şi izolării crescânde. Servitorul nostru va fi o binefacere pentru ei; va răspunde întotdeauna, şi

"Stop calling me Mummy! Why is David avoiding me? He's not afraid of me, is he?"
"No. He loves you."
"Why can't we communicate?"
"David's upstairs."
The answer stopped her dead. Why waste time talking to this machine? Why not simply go upstairs and scoop David into her arms and talk to him, as a loving mother should to a loving son? She heard the sheer weight of silence in the house, with a different quality of silence pouring out of every room. On the upper landing, something was moving very silently -- David, trying to hide away from her....
*
He was nearing the end of his speech now. The guests were attentive; so was the Press, lining two walls of the banqueting chamber, recording Henry's words and occasionally photographing him.
"Our serving-man will be, in many senses, a product of the computer. Without computers, we could never have worked through the sophisticated biochemics that go into synthetic flesh. The serving-man will also be an extension of the computer--for he will contain a computer in his own head, a microminiaturized computer capable of dealing with almost any situation he may encounter in the home. With reservations, of course." Laughter at this; many of those present knew the heated debate that had engulfed the Synthank boardroom before the decision had finally been taken to leave the serving-man neuter under his flawless uniform.
"Amid all the triumphs of our civilization -- yes, and amid the crushing problems of overpopulation too -- it is sad to reflect how many millions of people suffer from increasing loneliness and isolation. Our serving-man will be a boon to them: he will always answer, and the most vapid conversation cannot bore him.
"For the future, we plan more models, male and female--some of them without the limitations of this first one, I promise you! -- of more advanced design, true bio-electronic beings.
"Not only will they possess their own computer, capable of individual programming; they will be linked to the World Data Network. Thus everyone will be able to enjoy the equivalent of an Einstein in their own homes. Personal isolation will then be banished forever!"
He sat down to enthusiastic applause. Even the synthetic serving-man, sitting at the table dressed in an unostentatious suit, applauded with gusto.
*
Dragging his satchel, David crept round the side of the house. He climbed on to the ornamental seat under the living-room window and peeped cautiously in.
His mother stood in the middle of the room. Her face was blank, its lack of expression scared him. He

cea mai insipida conversaţie nu-l poate plictisi”.

„Pentru viitor, plănuim noi modele, bărbaţi şi femei – unii dintre ei fără limitaţiile primului, vă promit! – cu un design mai avansat, adevărate fiinţe bioelectronice”.

„Nu numai că va avea propriiul computer, capabil de programare individuala; vor fi conectaţi la Reţeaua Mondială de Date. Aşa fiecare se va putea bucura de echivalentul unui Einstein în propriia lor casa. Izolarea personala va fi eliminata pentru totdeauna!”

S-a aşezat în aplauze entuziaste. Chiar şi servitorul sintetic, ce stătea la masa îmbrăcat cu un costum discret, aplauda cu elan.

V

Trăgându-şi ghiozdanul, David se furişă împrejurul casei. S-a urcat pe banca ornamentală de sub fereastra camerei de zi şi privi prudent înăuntru.

Mama lui stătea în mijlocul camerei. Fata ei era impenetrabila; inexpresivitatea ei îl speria. A privit fascinat. El nu se mişcă; ea nu se mişcă. Timpul s-ar fi putut opri, aşa cum s-a oprit în grădină.

Într-un final s-a întors şi a părăsit camera. După ce a aşteptat un moment, David a bătut uşor în geam. Teddy s-a uitat în jur, l-a văzut, s-a rostogolit de pe masa şi a venit la fereastră. Dibuind cu lăbuţele, a reuşit până la urmă s-o deschidă.

S-au uitat unul la altul.

„Nu-s bun de nimic Teddy. Hai să fugim!”

„Eşti un băieţel foarte bun. Mămica ta te iubeşte”.

Încet, a dat din cap. „Dacă ma iubeşte, atunci de ce nu pot vorbi cu ea?”

„Eşti caraghios David. Mami este singura. De aceea te-a avut”.

„Îl are pe Tati. Eu nu am pe nimeni în afară de tine, şi sunt singur”.

Teddy l-a bătut prietenos pe cap. „Dacă te simţi atât de rău, mai bine ai merge din nou la psihiatru”.

„Îl urăsc pe psihiatrul ăla bătrân – mă face să mă simt ca şi cum nu aş fi real”. A început să alerge de-a lungul pajiştii. Ursul s-a rostogolit afară pe geam şi l-a urmat atât de repede pe cât picioarele îndesate i-au putut permite.

Monica Swinton era sus în dormitorul copilului. Şi-a strigat fiul o dată şi pe urma a rămas în loc indecisa. Totul era tăcut.

Creioane colorate stăteau pe birou. Supunându-se unui impuls de moment, a mers pana la birou şi l-a deschis. Duzine de coli de hârtie erau înăuntru. Multe dintre ele erau făcute în culori

watched fascinated. He did not move; she did not move. Time might have stopped, as it had stopped in the garden.

At last she turned and left the room. After waiting a moment, David tapped on the window. Teddy looked round, saw him, tumbled off the table, and came over to the window. Fumbling with his paws, he eventually got it open.

They looked at each other.

"I'm no good, Teddy. Let's run away!"

"You're a very good boy. Your Mummy loves you."

Slowly, he shook his head. "If she loved me, then why can't I talk to her?"

"You're being silly, David. Mummy's lonely. That's why she had you."

"She's got Daddy. I've got nobody 'cept you, and I'm lonely."

Teddy gave him a friendly cuff over the head. "If you feel so bad, you'd better go to the psychiatrist again."

"I hate that old psychiatrist -- he makes me feel I'm not real." He started to run across the lawn. The bear toppled out of the window and followed as fast as its stubby legs would allow.

Monica Swinton was up in the nursery. She called to her son once and then stood there, undecided. All was silent.

Crayons lay on his desk. Obeying a sudden impulse, she went over to the desk and opened it. Dozens of pieces of paper lay inside. Many of them were written in crayon in David's clumsy writing, with each letter picked out in a color different from the letter preceding it. None of the messages was finished.

"My dear Mummy, How are you really, do you love me as much --"

"Dear Mummy, I love you and Daddy and the sun is shining --"

"Dear dear Mummy, Teddy's helping me write to you. I love you and Teddy --"

"Darling Mummy, I'm your one and only son and I love you so much that some times --"

"Dear Mummy, you're really my Mummy and I hate Teddy --"

"Darling Mummy, guess how much I love --"

"Dear Mummy, I'm your little boy not Teddy and I love you but Teddy --"

"Dear Mummy, this is a letter to you just to say how much how ever so much --"

Monica dropped the pieces of paper and burst out crying. In their gay inaccurate colors, the letters fanned out and settled on the floor.

*

Henry Swinton caught the express home in high spirits, and occasionally said a word to the synthetic serving-man he was taking home with him. The serving-man answered politely and punctually, although his answers were not always entirely relevant

de scrisul stângaci al lui David, cu fiecare litera altfel colorata decât cea precedenta. Niciunul dintre mesaje nu era terminat.

„Draga mea Mami, cum te simţi de fapt, ma iubeşti la fel de mult”.

„Dragă Mami, te iubesc pe tine şi pe Tati şi soarele străluceşte”.

„Draga, dragă Mami, Teddy mă ajuta să-ţi scriu. Te iubesc pe tine şi pe Teddy”.

„Scumpa Mami, sunt singurul şi unicul tău fiu şi te iubesc atât de mult încât câteodată”.

„Dragă Mami, tu eşti cu adevărat Mami a mea şi îl urăsc pe Teddy”.

„Scumpa Mami, ghiceşte cât de mult te iubesc”.

„Dragă Mami, eu sunt băieţelul tău, nu Teddy şi te iubesc pe tine, nu pe Teddy”.

„Dragă Mami, aceasta este o scrisoare pentru tine doar ca să-ţi spun cât de mult, întotdeauna cât de mult”.

Monica a scăpat colile de hârtie şi a izbucnit în plâns. Scrisorile în culori vesele, inexacte, s-au răspândit în evantai şi s-au răspândit pe podea.

VI

Henry Swinton a luat expresul spre casa într-o dispoziţie foarte bună, ocazional spunând o vorbă servitorului sintetic pe care îl lua acasă cu el. Servitorul răspundea politicos şi punctual, cu toate că răspunsurile lui nu erau întotdeauna relevante conform standardelor umane.

Familia Swinton locuia într-unul dintre cele mai bogate blocuri-oras, la jumătate de kilometru deasupra solului. Înconjurat de alte locuinţe, apartamentul lor nu avea ferestre spre exterior; nimeni nu dorea să vadă lumea exterioară super-aglomerata. Henry a deschis uşa scanându-şi retina şi intra urmat de servitor.

La început, Henry a fost înconjurat de iluzia prietenoasa a grădinilor aranjate într-o vara eterna. Era surprinzător ce puteau face hologramele ca să creeze miraje enorme în spaţii mici. În spatele trandafirilor şi a glicinei stătea casa lor; înşelăciunea era completa: un conac Georgian îl întâmpină şi-i ura bun venit.

„Cum îţi place?” l-a întrebat pe servitor.

„Trandafirii suferă ocazional de pete negre”.

„Trandafirii aceştia sunt garantaţi să nu aibă nicio imperfecţiune”.

„Este întotdeauna recomandabil să achiziţionezi bunuri cu garanţie, chiar dacă costa puţin mai mult”.

„Mulţumesc pentru informaţie”, a spus Henry sec. Formele de viaţă sintetice aveau mai puţin de zece ani, vechiul android mecanic avea mai puţin de şaisprezece; greşelile sistemului încă

by human standards.
The Swintons lived in one of the ritziest city-blocks, half a kilometer above the ground. Embedded in other apartments, their apartment had no windows to the outside; nobody wanted to see the overcrowded external world. Henry unlocked the door with his retina pattern-scanner and walked in, followed by the serving-man.
At once, Henry was surrounded by the friendly illusion of gardens set in eternal summer. It was amazing what Whologram could do to create huge mirages in small spaces. Behind its roses and wisteria stood their house; the deception was complete: a Georgian mansion appeared to welcome him.
"How do you like it?" he asked the serving-man.
"Roses occasionally suffer from black spot."
"These roses are guaranteed free from any imperfections."
"It is always advisable to purchase goods with guarantees, even if they cost slightly more."
"Thanks for the information," Henry said dryly.
Synthetic lifeforms were less than ten years old, the old android mechanicals less than sixteen; the faults of their systems were still being ironed out, year by year.
He opened the door and called to Monica.
She came out of the sitting-room immediately and flung her arms round him, kissing him ardently on cheek and lips. Henry was amazed.
Pulling back to look at her face, he saw how she seemed to generate light and beauty. It was months since he had seen her so excited. Instinctively, he clasped her tighter.
"Darling, what's happened?"
"Henry, Henry -- oh, my darling, I was in despair ... but I've just dialed the afternoon post and -- you'll never believe it! Oh, it's wonderful!"
"For heaven's sake, woman, what's wonderful?"
He caught a glimpse of the heading on the photostat in her hand, still moist from the wall-receiver: Ministry of Population. He felt the color drain from his face in sudden shock and hope.
"Monica ... oh ... Don't tell me our number's come up!"
"Yes, my darling, yes, we've won this week's parenthood lottery! We can go ahead and conceive a child at once!"
He let out a yell of joy. They danced round the room. Pressure of population was such that reproduction had to be strict, controlled. Childbirth required government permission. For this moment, they had waited four years. Incoherently they cried their delight.
They paused at last, gasping and stood in the middle of the room to laugh at each other's happiness. When she had come down from the nursery, Monica had de-opaqued the windows so that they now revealed the

erau eliminate, an de an.

A deschis uşa şi a strigat-o pe Monica.

VII

A venit imediat din salon şi l-a cuprins în braţe, sărutându-l cu ardoare pe obraz şi pe buze. Henry era uimit.

Trăgându-se în spate pentru a se uita la fata ei, a văzut cum părea să genereze lumina şi frumuseţe. Trecură luni de când o mai văzuse atât de emoţionată. Instinctiv, a strâns-o mai tare.

„Draga mea, ce s-a întâmplat?"

„Henry, Henry – oh, dragule, eram disperată… dar tocmai am sunat la posta de după-amiază sinu o să-ţi vină sa crezi! Oh, este minunat!"

„Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, spune ce-i mnunat?"

A zărit antetul fotostatului din mâna ei, încă umed de la recipientul din perete: Ministerul Populaţiei. A simţit culoarea dispărându-i de pe fata din cauza şocului şi a speranţei.

„Monica… oh… Nu-mi spune ca numărul nostru a fost extras!"

„Da, dragul meu, da, am câştigat loteria părinţilor de săptămâna aceasta. Putem merge să concepem un copil chiar acum!"

A lăsat să-i scape un strigat de bucurie. Au dansat împrejurul camerei. Presiunea populaţiei era într-atât de mare încât reproducţia trebuia strict controlata. Naşterea copiilor necesita permisiunea guvernului. Pentru aceasta clipa au aşteptat patru ani. Incoerent şi-au plâns bucuria.

S-au oprit într-un final, gâfâind şi stand în mijlocul camerei pentru a râde de bucuria celuilalt. Când a coborât din dormitorul copilului, Monica a aranjat ferestrele, astfel încât acum lăsau să se vadă panorama grădinii de dincolo. Lumina artificiala a soarelui era mai aurie şi se lungea peste pajişte – iar David şi Teddy se uitau la ei prin fereastra.

Văzându-le fetele, Henry şi sotia lui au devenit serioşi.

„Ce ne facem cu ei?" a întrebat Henry.

„Teddy nu ne face probleme. Funcţionează bine".

„David s-a stricat?"

„Centrul verbal de comunicare imca îi face probleme. Cred că va trebui dus din nou la fabrica".

„Bine. Vom vedea cum se poartă pana se naşte copilul. Ceea ce-mi aminteşte – am o surpriză pentru tine: ajutorul îţi vine exact când ai nevoie de el! Haide în hol să vezi ce am luat".

În timp ce adulţii dispăreau din camera, băiatul şi ursul şedeau printre trandafirii standard.

„Teddy – presupun ca Mami şi Tati sunt reali, nu-i aşa?"

Teddy a spus, „Pui asemenea întrebări

vista of garden beyond. Artificial sunlight was growing long and golden across the lawn -- and David and Teddy were staring through the window at them.

Seeing their faces, Henry and his wife grew serious.

"What do we do about them?" Henry asked.

"Teddy's no trouble. He works well."

"Is David malfunctioning?"

"His verbal communication center is still giving trouble. I think he'll have to go back to the factory again."

"Okay. We'll see how he does before the baby's born. Which reminds me--I have a surprise for you: help just when help is needed! Come into the hall and see what I've got."

As the two adults disappeared from the room, boy and bear sat down beneath the standard roses.

"Teddy -- I suppose Mummy and Daddy are real, aren't they?"

Teddy said, "You ask such silly questions, David. Nobody knows what real really means. Let's go indoors."

"First I'm going to have another rose!" Plucking a bright pink flower, he carried it with him into the house. It could lie on the pillow as he went to sleep. Its beauty and softness reminded him of Mummy.

caraghioase David. Nimeni nu ştie ce înseamnă de fapt real! Hai înăuntru”. „Mai întâi îmi iau un alt trendafir!” Rupând o floare de un roz aprins, a dus-o cu el în casă. Putea sta pe perna în timp ce el adormea. Frumuseţea şi delicateţea lui îi aminteau de Mami.	